

van den 9 November 1901.

Wie in Gods genade leeft, vrees niets.

Een kloosterling te Parijs werd eens geroepen om, zoo men zegde, eene biecht te hooren. Hij gaat naar het huis van den zieke en overlegt onderweg hoe hij dezen laatste den omgang tot de eeuwigheid zal vergemakkelijken. Maar de doodsgedachten, waarmede hij voor een ander omgaat, zonden hem zelven voorbereiden. Want nauwelijks is hij ter plaats aangekomen, of hij bevindt zich in het midden eener moordenaarsgroef. De deuren worden gesloten en een mensch niet verward gelaat, waarop de geschiedenis van een boos leven geschreven staat, stelt zich vóór den dienaar Gods en dondert hem deze woorden toe: — Gij gaat sterven; uw sermooen heeft mij eenen dolk in 't hart geboord.

De priester verliest zijne tegenwoordigheid van geest niet en antwoordt: — Vriend, ik vrees de dood niet; want ik loop in de genade Gods te sterven; ik vraag u slechts ééne genade, en dit is van een oogenblik vóór uwē ziel te mogen bidden. Hij knielde neder en bad om barmhertigheid voor den gene die hem ging vermoorden. Doch dit tooneel brak het hart van den booswicht.

Ontwapend door de woorden: in de genade Gods, vrees ik niet, laat hij als van den bliksem getroffen zijne rechterhand neder vallen en zucht: Ik kan nu niet. Doch over zijne zwakheid beschamd, voegt hij er bij: — Maar ik wensch dat gij morgen wederkomt, opdat ik dan doe wat ik bij mij zelven besloten heb. Ik zal nog heden avond wederkeeren, antwoordde de priester, want de genade Gods laat mij den dood niet vreesen. Aldus verlaat hij den booswicht.

Maar deze heeft geene rust meer; het schijnt hem zonder ophouden de woorden des priesters te hooren: Ik vrees de dood niet. En de genade werkt krachtig op zijn hart en hij zegt eindelijk tot zich zelven: — In de genade Gods zou mijne ziel ook rust vinden. En wat gebeurt er! Hij staat op en, zonder de wederkomst des priesters af te wachten, snelt hij zelfs naar het klooster, smeekt er onder heete tranen om vergiffenis en vraagt om onder het getal der dienende broeders aangevoerd te worden, ten einde als boeteling zijne arme ziel te kunnen redden. De priester erkende in deze gebeurtenis de macht der genade, die zelfs steenen harten tot boetevaardigheid kan brengen.

ENGELAND-TRANSVAAL.

A dat is Albion, perfider dan immer te voren,
B zijn de Boeren, zij gaan nimmer verloren.
C dat is Chamberlain, door eenieder veracht,
D is Dewet, die spot met Engeland's macht.
E is Elandslaagte, voor de Britten een schand,
F dat is French, de schoonveger van 't land.
G is 't goud, dat deez' ellende heeft gesticht,
H is de Heldenmoed, die wond'ren verricht.
I zijn de Ieren, die juichen, in Britanje's val,
J dat is Joe, de grootste schurk van 't heefal.
K dat is Krager, een noble figuur,
L is de Leuzen der Britsche censuur.
M dat is Milner, ook een schurk, doch vermoed,
N is de nacht, die over Engeland komt.
O is dezen oorlog, die kost offers en geld,
P is oom Paul, die dat wel heeft voorspeld.
Q was de Queen, zij heeft den oorlog geduld,
R dat is Rhodes, die aan 't moorden heeft schuld.
S is de Sirdar, zijn roem is voorbij,
T is Transvaal, dat worstelt zich vrij.
U is 't Ukimatum, voor twee jaar verzonden,
V is de Vrijstaat, met Transvaal trouw verbonden.
W is de waarheid, zij zal eens triomfeeren,
X is de onbekende; de toekomst zal 't leeren.
Y zijn de Yomanry, zij verlangen naar huis,
Z is Zuid-Afrika, voor John Bull lang niet plus!!

Een avontuur van

Jan Meulemans.

In vele jaren was Jan Meulemans niet in Brussel geweest, hoewel hij niet ver van de stad woonde. Doch toen hij op eenen Zondag uit de vroegmis kwam en na zooveel regens eindelijk eens zonneschijn en schoon weer was, zegde hij tot zijne vrouw: — Trien, ik ga vandaag naar de foer!

Trien had tegen dit plan van haren man wel veel in te brengen; doch wat baat der vrouwen redeneering, wanneer de man baas is? De vrouw was bezorgd voor haren man, voor zijne beurs, zijne eer, zijnen regenscherm, enz. En wat haar vooral verontrustte, was de gedachte of hij 's middags wel genoeg zou te eten krijgen. Want, zei ze, in Brussel spreken ze niets als fransch. En hoe zouden zij Jan verstaan als hij middageten wou hebben?

Eene vrouw, die het goed met haren man meent, heeft dikwijls van die kinderachtige vreesachtigheden, die een vreemde niet verklaren kan. Zij wilde hem daarom den noodigen voorraad spekkoek en overgeschoten patatten van den vorigen dag in eenen zakdoek meegeven. Maar Jan weigert dit. — Trien, wees niet zot, hernam hij,

van avond ben ik wéér thuis. En op zijne vrouw omhelsd te hebben, stapte hij den grooten straatweg op en ging naar de Brusselsche Kermis.

Wij wagen het niet de gedachten en gevoelens te beschrijven, die in het hoofd van Meulemans opkwamen bij den aanblik der stadsche weelde, der winkelvensters, paleizen, tramways, menschenmenigte, enz. Eene hoofdstad, als Brussel, bevat ook voor den dorpeling eenen schat van onderwerpen voor vroolijk en ernstig nadenken. Jan bewonderde veel de draaimolens en hunne muzikanten niet minder. Doch met al dat kreeg hij honger.

Hij trad in een koffiehuis. *Diner à toute heure* stond met guljen letters op de plank geschreven.

Jan zegde den garçon dat hij zoo'n *Diner à toute heure* moest hebben. Hij zette zich aan tafel, at met veel smaak gelijk een boer die gezond van hart was en veel heeft geloope; doch toen hij betaald had was de eerste uur afgelopen en kwam de garçon wéér met een nieuw *diner à toute heure* aangedragen. Jan schikte zich naar de omstandigheden, at en betaalde weder. Dan stond hij op om heen te gaan. Doch, toen de garçon hem opmerkte dat hij, ingevolge zijn bestelling, zoo op elke uur des dags aan het eten moest blijven, was Jan van oordeel dat hij zulks niet kon zonder zijne maag te overladen. Te huis terruggekeerd, zegde Jan aan zijne vrouw en vrienden dat er veel wonderlijks in Brussel te zien was, maar het wonderlijkste, dat hij ondervonden had, was een *diner à toute heure*.

SPREUKEN.

— Aan de verzen van veel dichters vindt men wel voeten, maar geene kop.

— Als men ieder wilt bevallen, moet men zich veel laten welgevallen.

— 't Is een teken dat we oud worden, als de menschen zeggen, dat we er jong uitzien.

— Ieder is de smid van zijn eigen geluk, maar veel kennen den stiel niet.

— De mensch vergeet eer zich zelven dan zijn voordeel.

— Vrede is de zon, waarin elke dauwdroppeel des levens glinstert.

— Het geluk is een geschenk, de meesten beschouwen het als een recht.

— Valsche vrienden zijn als onze schaduw, zij volgen ons alleen als de zon schijnt.

— Om vrijheid schreeuwen meest zij het hardst die ze anderen willen onthouden.

— Geen beter oog,
Dan 't vrouwenoog.

— Lui, en lekker en veel te meugen,
Zijn drij dingen die niet en deugen.

— Spillen is een kwa gewoonte,
Sparen is een wisse repte.